

ΠΟΛΥΣ ΘΟΡΥΒΟΣ ...

ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

(Εικονογραφηθείς υπό Φρ. Αριστέως).

— Για δὲ μιλάς χρυσέ μου ἀητέ; Πῶς κόπηκ' ἢ μιλιὰ σου; Μόνο τὰ φιλιὰ σου ἔχουνε μεγάλη φλόγα καὶ τὰ μάτια σου, ποῦ καθρεφτίζουν τὴν ἀγωνία σου, σὲ δύο δάκρυα θολώνονται. Γιατί σωπαίν' ἢ γλώσσά σου;

— Γιατί μιλάει ἡ καρδιά μου δὲν τὴν ἀκούεις, στενάζει! Αὐτὸς εἶναι ὁ τρανότερος λόγος τῆς ἀγάπης.

Ὅταν σιγῇ ἡ γλῶσσα μου τότε μιλεῖ ἡ καρδιά μου τὰ λόγια ποῦ δὲν εἰμπορεῖ ἐκείνη νὰ μιλήσῃ.

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶναι δύσκολα πολὺ, καὶ ὅσφ καὶ ἂν τὰ εἶπῃ ἢ γλῶσσα, πάντα κάτι θὰ παραλείψῃ.

— Ὡ χαρά μου, γλυκειά μου χαρά! Ἔχω λοιπὸν τὴ δύναμι ν' ἀποκοιμίζω τ' ἀηδὸν σιμά μου; Τὸ νυχτοπούλι στὴν ἀγκαλιά μου ἐσώπασε. Ἄπλωσε τὰ φτερούγια του καὶ ἀποσταμένο ἀναπαύεται ἀπάνω στῆς ἀνθισμένης νιότης τὴν ἀγκαλιά.

— Ναί! στὴν ἀγκαλιά ποῦ ζητοῦσα νὰ χτίσω τὴ φωλιὰ μου. Πόσο μοῦ εἶναι ἀναπαυτική, πόσο γλυκειά!

— Ἀλλὰ τὴ φωλιὰ μας θὰ χτίσουμε μαζὺ ἀλλοῦ. Νά, βλέπεις αὐτὸ τὸ δένδρο ποῦ ἀπλώνει ἀπὸ πάνω μας τὰ πυκνόφυλλα κλωνιά του; Αὐτὸ εἶναι τὸ δένδρο τῆς εὐτυχίας μας. Ἀπάνω σ' αὐτὸ θ' ἀνέθουμε νὰ πλεξοῦμε τὴ φωλιὰ μας. Τώρα θ' ἀνέθω ἐγὼ πρώτη καὶ σὺ θὰ μὲ βοηθήσῃς ὅπως κι' ἐγὼ ἔπειτα θὰ σοῦ δώσω βοήθεια!

Ἐμπρός, ἀνεβαίνω.

* *

Ἀνάλαφρη, ἀνάλαφρη σὺν τὴν Νεράιδα, εὐρέθηκε γιὰ μιὰ στηγμὴ ἀπάνω στὸ δένδρο.

— Ἔλα τώρα, μοῦ φωναξε, ἀνέβα καὶ σὺ νά, σοῦ δίνω βοήθεια.

Πιάνομαι μὲ χέρι καὶ πόδι, σφιχταγκαλιάζω τὸ δένδρο, χτυπιέμαι, δέρνομαι, μὰ φτάνω παρὰ πάνω κοντὰ στὰ κλωνιά γονατίζω ἐπάνω σ' ἓνα κλώνο καὶ ἀπλώνω τὸ χέρι νὰ πιάσω τὴ βοήθεια ποῦ μῶριγες μ' ἓνα μετάρηλο μαντύλι. Ἐάφνου, ἀκούγιετ' ἓνα τρίξιμο! ὁ κλώνος ἔσπασε σύρριζα καὶ προτοῦ προφτάσω ν' ἀρπάξω τὸ μαντύλι, βρέθηκα στὴ γῆ.

Τότε μιὰ φωνὴ ἄκουσα μόνο νὰ φωνάζῃ σπαραχτικὰ.

— Ἀχ! πάει ἡ εὐτυχία μου, πάει ἡ χαρὰ μου, συντρίφτηκε, τὴν ἔχασ' ἀπ' τὰ χέρι μου! θὰ συντριφθῶ μαζὺ τῆς.

— Μή, φωνάζω, μή. Καὶ μὲ ὅλη μου τὴ λαχτάρα, μὲ ὅλο τὸν πόνο τῆς καρδιάς μου προσπαθῶ νὰ ἰδῶ πάλι ἀπάνω στὸ δέντρο. Ἀνοιγώ τὰ μάτια μου τὰ κλεισμένα, τεντόνω στὰ ψηλὰ τὸ λαιμὸ μου.

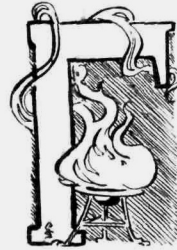
Ἀντὶ γιὰ δένδρο βλέπω τὸν καταγάλανο Οὐρανὸ, καὶ γιὰ Ψυχὴ τὸ Φεγγάρι! καὶ ἀπὸ πεσμένος ποῦ ἤμουνα, βρέθηκα καθισμένος σ' ἓνα πάγγο τοῦ Ζαππεῖου.

Ἡ ἀνοιξιὰτικὴ δροσιὰ μὲ εἶχε ἀποκοιμήσει, καὶ ὅλη ἡ χαρὰ ὅπως κι' ὁ φόβος ποῦ δοκίμασα πέφτοντας ἀπ' τὸ δένδρο τῆς εὐτυχίας ἦσαν... Ὁνειρο!

Ἀλλὰ τί ὄνειρο! ὄχι θερινό, ὄχι φθινοπωρινό.

Ἀλλὰ;

Ἀνοιξιὰτικο.

ΓΙΑΤΙ; Ναί... γιατί; Εἶπατέ μου λοιπὸν, γιατί; Περῖεργον... μὰ σὰς ἐρωτῶ γιατί;. Ὅλα εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμον ἔχουν ἐπάνω κάτω κάποιον προορισμόν οἱ πονητοί, τὰ πεπόνια, ἡ ἐφημερίδες, τὰ ἀερόστατα, ἡ ταντέλες, ἡ κολοκυθοκορφάδες, τὰ ποῦρα, οἱ ὀδοστρωτῆρες, ἡ ταντέλες, τὰ χαρού-

πια... Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, παρακαλῶ ποῖον σκοπὸν ἔχομεν; διατί νὰ πλασθῶμεν, ἀρσενικοὶ καὶ θηλικοὶ; τί προσθέτομεν εἰς τὸν κόσμον; — Δὲν εἶμεθα—καλέ, ὁμολογήσατέ το — μιὰ μεγάλη, μὰ πολὺ μεγάλη ἐνορογραφία, τὴν ἐποίησαν βρασμῶ ψυχικῆς ὀρμῆς διέπραξεν ὁ μέγας λογαγράφος καὶ ποιητῆς τῶν Οὐρανῶν; Μά... Σὰς παρακαλῶ... ὀμιλῶ σοβαρῶς. Εἶναι, ἀδελφέ, κατάστασις πραγμάτων αὐτῆ; Μόνον ποῦ δὲν παρεφρόνησα... Ἄ, μὰ εἶναι φοβερόν! (Μετὰ τινα σκέψιν).

Σὰς ἐννοῶ.

— Τί; ποῖο; θὰ μοῦ εἶπητε.

— Εὐχαρίστως! θὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τί μαρτύρια ἐτράθηξα, μόνον καὶ μόνον διότι εἶμαι... ἄνθρωπος — ἐκτός ἂν ἔχετε καμμίαν ἀμφιβολίαν.

(Ἀκχιζόμενος). Εὐμορφος δὲν εἶμαι. Μὲ ἔχει πείση περὶ τούτου ὁ καθρέπτης μου καὶ τό... μειδιάμας. Δάφνας κατακτητοῦ δὲν ἐπεδίωξα ποτέ μου... καὶ ὅμως (διστάζων) δὲν εἰξέυρω πῶς προσεβλήθην καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸν κακοῦθην καὶ τεταρταῖον ἐκείνον πυρετόν, τὸν ὁποῖον ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ μέχρι τοῦ Μελαχροينوῦ συνέπτυξε εἰς τέσσαρα γράμματα Ε-Ρ-Ω-Σ. Μαλιστα, κυρίαί, ἠγάπησα. Ναί, κύριοι, ἐτρελλάθηκα διὰ μιάν κόρη... Καλλονὴ τελεία, ἀξία ἑνός... Παύλου ἂν καὶ δὲν ἐλέγετο... Βιργινία. Ἐνα πρωὶ ἔχασε ὁ ἥλιος μιάν ξετρελλαμένην ἀκτίνα του καὶ ἔγιναν τὰ... μάτια τῆς! τὰ ρόδα ἐπανεστάτησαν μιάν αὐγὴν ἀπὸ ἓνα κήπον, ζητήσαντα καὶ αὐτὰ τίς οἶδε ποίας συνταγματικῆς ἐλευθερίας καὶ μιάν 3ην Σεπτεμβρίου ἀπετέλεσαν τὰ... χεῖλη τῆς, ἡ χιὼν ἐκύλισεν ἓνα Δεκέμβριον ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον βουνὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπλάσθησαν... τὰ στήθη τῆς... Ἐ, λεπτομερείας ἄλλας μὴ μοῦ ζητήσετε... Πρῶτον... διότι δὲν εἶναι καὶ πολὺ σεμνὸν αὐτό... Ἐπειτα, ἡξεύρετε, ἐχορημάτισα κάποτε καὶ ποιητῆς καὶ ἀλλοίμονόν σας ἂν ἀποπειραθῶ νὰ σὰς τὴν ἀπεικονίσω ἀλληγορικῶς εἶμαι ἱκανὸς τώρα ἀμέσως ἐδῶ ἐνώπιόν σας, νὰ ἀναστατώσω ὅλα τὰ βασίλεια, ζωϊκόν, βοτανικόν καὶ ὀρυκτολογικόν, διὰ νὰ σὰς παρουσιάσω μὲ ποιητικὸς παρομοιώσεις τὸν ἄγγελόν μου ἢ μᾶλλον τὴν... Ἀγγελικὴν μου.

Μετὰ δὶμήνον (ἀναστειλάζων) καταναγκαστικὴν κυκλοφορίαν τῶν... ποδῶν μου ὑπὸ τὰ παραθυρά

«Με τὰ νυκτικά μου, χωρίς κάλτσες . . .»

της λαμβάνω αἴφνης τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν :

Τάκη μου

Αὔριον Τρίτην 9 π. μ. σὲ περιμένω διὰ νὰ συνομιλήσωμεν εἰς τῆς κ. Τουφεκίδου.

Ἀγγελικὴ»

Μόνον τοῦ δὲν παρεφρόνησα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου. Ἐκείνο τὸ βράδυ ἐκάπνισα δύο πακέτα σιγάρα διὰ νὰ τὸ πιστεῦσετε δέ, σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἀκόμη περασμένα εἰς τὰ βιβλία τοῦ καπνοπώλου μου. Ἐρρόφησα 5 ποτήρια μύρα εἰς ἓν ζυθοπωλεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔκτατε δὲν περνῶ, καὶ ἔκαμ καὶ ἓνα περι-

«Ἐνδύομαι κατὰ σχῆμα πρωθύστερον . . .»

πατον μέχρι Ἐθνείου ἔτοιμος διὰ πᾶσαν . . . θυσίαν ἀρκεῖ νὰ νὰ μὴ ἀπέβλεπε τὸ βαλάντιον. Ἐξημέρωσε ἡ Τρίτη καὶ τὴν βλέπω αἴφνης νὰ ἔρχεται εἰς τὸ πλάι μου καὶ νὰ τραγουδῇ περιπαθέστατα τὴν δυωδίαν τῶν Γρεναδιέρων. Μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα, τὴν ἐναγκαλιζομαι μὲ δύναμιν Ἐκατόγχειρος μέχρις οὐ . . . . . ἐξύπνησα καθ' ἣν στιγμὴν συνετρίβητο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ κτυπήματα ἢ πόρτα μου.

— Ποῖος φωνάζω ἔξω φρενῶν καὶ . . . ἔσω τῆς θύρας.

— Τηλεγράφημα κατεπεῖγον.

Με τὰ νυκτικά μου ὅπως ἤμουν, χωρὶς κάλτσες, ζεστός καὶ ἰδρωμένος ἀκόμη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τοῦ ὄνειρου, ἀνοίγω τὴν πόρτα καὶ . . . τὸ τηλεγράφημα. Ἀκούσατέ το — τὸ ἐνθυμοῦμαι ὅλον ἀπ' ἔξω.

Καλαμπάκα

«Θεὸς ἀπέθανε· σὲ ἀφίνει κληρονόμον 50 χιλ. δραχμῶν. Σὲ συγγάω καὶ σὲ συλλυποῦμαι. Ἐλθέ τάχιστα μὲ πρῶτον ἀμμόλοιοι.»

Ἀσημίδης».

Ἐξαλλος ἀπὸ χαρὰν — αἱ 50 χιλ. βλέπετε δὲν μὲ ἀφήκαν νὰ θρηγήσω τὸν σεβαστὸν μου θεῖον — ἀρχίζω νὰ ἐνδύομαι κατὰ σχῆμα πρωθύστερον. Διότι πρῶτα ἐφόρεσα τὸ καπέλλον μου καὶ ἔπειτα τὰ παπούτσια μου, πρῶτα τὸν λαιμοδέτην μου καὶ ἔπειτα τὸ πανταλόνι μου.

— «Τὸ ἔκτακτον παράρτημα καὶ ἡ παραίτησις τῆς Κυβερνήσεως! . . .».

Παραίτησις Κυβερνήσεως! Μὲ 145 βουλευτάς! . . . Καὶ ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ διορισθῶ . . .!

Τὸ πράγμα δὲν ἦτο ἀσήμαντον. Εἶχα ἐν πεντάλεπτον νίκελ. Ἄς τὸ θυσιάσω, ἐσκέφθην· ἐγὼ ἔχω πλέον 50 χιλ. δραχμάς. Προβάλλω ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐνῶ ἔπερα τὸ παράρτημα ἀρχίζει καὶ βρέξει ἀπὸ πάνω, μὰ ραγδαίωτατα. Ἄλλὰ ὁ οὐρανὸς ἦτο καταφώτιστος. Κι' ὅμως! τὸ νέφος ἦτο ἡ Ἀνδρωτίσσα μαγεύρισα τοῦ ἐπάνω πατώματος, τὸ δὲ νερὸν ποῦ ἔχυσε, βεβαίως εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῶμ, δὲν ὅα εἶχε θέσιν. Ἐνεθυμήθην ὅτι ὁ ἰατρὸς μου εἶχε συστήσῃ κάθε πρωτὶ νὰ κάμνω ψυχρολουσία, καὶ ποῖος ἤξεύρει, μπορεῖ νὰ εἶχαν συννοηθῇ ἰδιαιτέρως χάριν τῆς υἰείας μου. Τὸ παράρτημα, ἐννοεῖτε, μὲ τὸν ἀπροσδόκητον ἐκεῖνον ὑγρὸν κεραυνὸν τὸ ἔχασα. Καὶ ἦτο τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐπῆρα μὲ πίστωσιν . . . Ἐπὶ τέλους βγαίνω ὅπως ὅπως ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἀφοῦ ἐπῆρα τὴν ράβδον μου ἀπὸ μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου — μὴ λησμονήτε ὅτι δι' ἐμὲ εἶχε βρέξει — καὶ ἀρχίζω νὰ διασχίζω τὴν ὁδὸν Ἀλομινάτου, ὅτε αἴφνης μὲ σταματᾷ κάποιος.

— Νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖον νὰ υπογράψετε ἓνα ἐπιδοτήριον. Πρόκειται περὶ ἀγωγῆς 300 δρ. ἐνδὸς . . . ἀναγώγου δανειστοῦ μας.

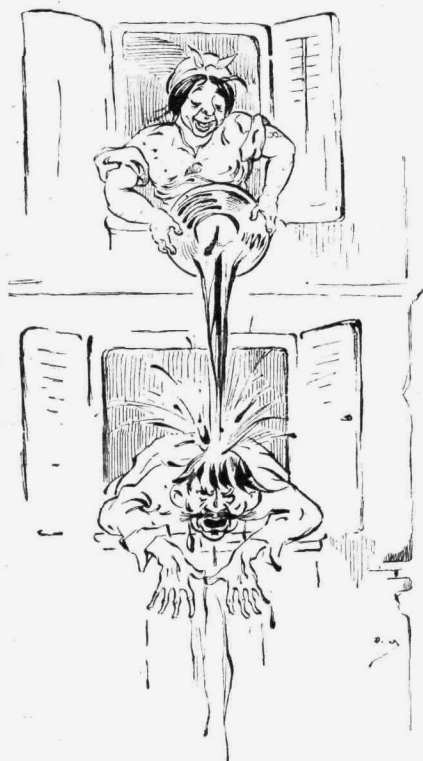
Ἐσκέφθην τὰς 50 χιλ. δρ. καὶ ἐπροχώρησα ἤσυχος. Μετὰ τρεῖς βήματα : «Καλημέρα Τάκη, μὸς λέει ἄλλος. Ἄλλὰ σὺ δὲν φαίνεσαι καθόλου λυπημένος.»

— Γιατί;

— Τί, δὲν τὸ ξεύρεις; Ζωὴ σὲ λόγου σου . .

— Μωρὲ μίλα . . . .

— Ὁ Τάσος . . . .

« Αρχίζει να βρέξει ραγδαίωτα ».

— Αϊ, τί ; . . .

— Πέθανε. Ο δὲ Παναργεῖος Σύλλογος σοῦ ἀνέθηκε τὸν ἐπιτάφιον. Ὁ Τάσος, ὁ παιδικὸς μου σύντροφος, ὁ μόνος ποῦ μὲ ἐβοήθησε. . . τοῖς μετρητοῖς ! Ὡ φρικτὴ ! Ἐν τούτοις συντετριμμένος ἐκ τῆς θλίψεως προχωρῶ. . . Τί νὰ κόμω ! Εἰς τὴν θλίψιν αὐτὴν μόνον τὸ rendez-vous τῆς Ἀγγελικῆς θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ προφυλοῖξῃ ἀπὸ βεβαίον συμφόρῃσιν. Ἄ, νὰ τὸ σπῆτι τῆς κυρίας Τουφεκίδου, ὅτε ἐμπρὸς μου ξεπροβάλλει ὁ μέλλων πενθερός μου.

— Ὡστε, μοῦ λέγει μειδιῶν, τὸ ἀπόγευμα εἴμεθα γιὰ νὰ εἴμεθα. . . . . Καὶ δὲν μοῦ εἶπες τίποτε, κατεργάρη !

— Δὲν ἔχω εἶδῃσιν.

— Καλέ, εἰς τὰς πέντε ποῦ θὰ ὁμιλήσῃς εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς περὶ Ἡπείρου.

— Ἐγὼ περὶ Ἡπείρου ; Μὰ ἡ πείρα μὲ ἐδίδαξε ἀφ' οὗτου πῆρα τὸ δίπλωμά μου, νὰ μὴ κάμνω τέτοιαις ἀνοησίαις.

— Ἐλα δά' ἄφησε τὴν μετριοφροσύνην, αἰωνίως ὁ ἴδιος εἶσαι' τώρα μάλιστα ποῦ τὸ ἐγράψαν καὶ ἡ ἐφημερίδες, πήγαινε καὶ κλείσου εἰς τὴν κόμαρόν σου καὶ γράψε κατὶ τι. Πρέπει νὰ ὁμιλήσῃς.

Καλά. . . καὶ ὁ ἐπιτάφιος ; καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ; καὶ τὸ ταξεῖδι ; Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὸ ταξεῖδι ποῦ ἀξίζει 50 χιλ. δραχμᾶς. . . . .

Τοῦ τὸ ὑπόσχομαι καὶ φεύγω, φεύγω. . . .

Ἴδου ἐπὶ τέλους ἡ πόρτα τῆς κυρίας Τουφεκίδου. Ἄλλὰ πῶς νὰ εἰσέλθω ; Δὲν ἐγνώριζα κανένα. Κτυπῶ μετὰ φόβου, πίστεως καὶ. . . . . μπαστουνίου καὶ ἐμφανίζεται μία ὑπηρέτρια.

— Ἡ κυρία. . .

— Τουφεκίδου ; ἐδῶ κάθετ' ὀρίστε ἐπάνω.

Ἀναβαίνω ἀφοῦ, ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, δις ἐσκόνταψα εἰς τὴν σιάλαν.

Εὐρίσχομαι πρὸ μιᾶς κυρίας ἀγνώστου. Κάμνω βαθεῖαν ὑπόκλισιν, ἥτις ὁμῶς ἐξηγγέλθη διὰ φοβεροῦ πατάγου. Ἐν μέρος τοῦ σώματός μου κατέρριψεν ὀπισθὲν μου ἓν πολύτιμον κινέζικον δοχεῖον.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐτραύλισα. Ἡ δεσποινὶς Ἀγγελικὴ ;

Ἡ κυρία, κατακόκκινη ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς διὰ τὴν ἀπροσεξίαν μου, μοῦ ἀπαντᾷ.

— Μὰ εἰς, βλέπω, δὲν προσέχετε καθόλου, μπᾶ. . . μπᾶ. . . μπᾶ. . . Ἄ! καὶ τὴν τί θέλεις ; (ὁ πληθυντικὸς βλεπετε ἐγίνεν ἐνικός).

— Μοῦ παρήγγειλε νὰ ἔλθω.

— Ἄ, εἶσαι ὁ κουρδιστὴς τοῦ πιάνου ;

Ἐγὼ κουρδιστὴς τοῦ κιάνου !

— Κόπλισε μέσα, ἀλλὰ νὰ προσέχῃς ἄλλη φορά. Αὐτὸ ποῦ ἔσπασες εἶχε χιλίας δραχμᾶς.

Περιμένω ἐπὶ τέλους νὰ ἐμφανισθῇ ἡ Ἀγγελικὴ. Ἴσως μὲ εἶπε κουρδιστὴν ἵνα διὰ τοῦ ἀνυρπάντου αὐτοῦ τίτλου δικαιολογήσῃ τὴν ἐπίσκεψίν μου. Εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς ὀξυθύμου κυρίας ἐμφανίζεται τέλος πάντων ἡ πολυθρύλλητος Ἀγγελικὴ. Θεέ μου ! Ἄντι τῆς καλλονῆς μου ξεπροβάλλει, τί νομίζετε ; Μία δραπέτις θηριοτροφείου, μὲ μύτην ἀτελευτήτων διαστόσεων, μὲ δύο σαρίδας μίαν ἐμπρὸς ἀντὶ στήθους καὶ μίαν ὀπισθεν ἀντὶ ράχους καὶ μὲ δύο ξεθωριασμένα μάτια ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶναι κανεὶς θεόστραβος διὰ νὰ τὰ ἀνεχθῇ. (Ἀναστενάξει). Μοῦ μειδιᾷ ἡ ἀντιπρόσωπος αὐτῆ τοῦ φθινεπώρου καὶ τί ἀνακαλύπτω νομίζετε ; Ἐνα καὶ ἡμισυ δόντι εἰς ἀμφοτέρας τὰς σιαγάνας. Τὰ δόντια τῆς εἶχαν γυμνάσια ἀραιᾶς φάλαγγος.

« Ἐν μέρος τοῦ σώματός μου κατέρριψε. . . »

— Σᾶς ἔστειλεν ὁ κ. Βελοῦδιος ; παράστε μέσα μου λέγει μὲ ἐν ἀπαίσιον μειδιάμα.

— Συγγνώμην, μήτε τὸν γνωρίζω κἄν αὐτὸν τὸν κύριον.

— Ἄ δὲν εἶσαι συ ὁ κουρδιστῆς τοῦ πιάνου ; — ξιπετιέται ἡ μητέρα — ποῦ ζητοῦσε ἡ κόρη μου, ἡ Ἀγγελική . . .

— Λάθος θὰ εἶναι, κυρία μου.

— Λάθος ποῦ μοῦ ἐκόστισε ἓνα κινέζικο βάζο ! Θὰ εἶναι ἀναίδειά σας, κύριε, ἐὰν δὲν μὲ ἀποζημιώσετε.

— Εὐχάριστος. Ἔχω 50 χιλ. δραχμὰς περιουσίαν.

Μόλις ἤκουσαν τῆς 50 χιλ. δραχμὰς ἀρχίζουν τὰ μειδιάματα τῆς δεσποινίδος, ἡ ὁποία μόνον ἓνα ὀδοντόκτῆρον ἔπρεπε νὰ νομφεῖθῃ, καὶ ὁ πληθυντικός τῆς μητέρας. Φεῦγω διὰ νὰ προφθάσω τοῦλάχιστον τὸ ἀνυπόπλιον . . . Ἀλλὰ ἔπρεπε προθέτερα νὰ περάσω ἀπὸ τὸ καφενεῖον, διὰ νὰ δανεισθῶ τὰ ναῦλα ἀπὸ τὸν διευθυντήν. Τὸ γκαρσόνι, ἀπουσιάζοντος τοῦ διευθυντοῦ, μοῦ ἐγχειρίζει μίαν ἐπιστολήν.

— ὦ, θὰ δικαιολογεῖται ἡ ἀθλία διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς, διελογίσθη, καὶ πλήρης θυμοῦ ἀσφραγίζω τὸ γράμμα. Ἀκούσατε, ἀκούσατε ! τὸ ἐνθυμούμαι λέξιν πρὸ λέξιν :

« Ἐλεεινέ

Μοῦ ἔγραψες σήμερον ὅτι ἐκέρδησα τὸ λαγεῖον καὶ στηριζόμενος εἰς τὸν λόγον σου υπέρβηλα τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἑλληνοδιδασκάλου ἀνακαλύπτω τὴν ἀπάτην, σεψύδω νὰ ἀνακαλέσω τὴν παραίτησιν, ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς νομίσας ὅτι ἠθέλησα νὰ τὸν ἐμπαίξω διέταξε ἄμέσως νὰ ἀπολυθῶ ἐπὶ ἀνικανότητι, διορισθέντος ἀντ' ἐμοῦ τοῦ ἀσπονδοτέρου ἐχθροῦ μου. Εἶσαι ἀχρεῖστατος ἄξιον δέχσασαι τοὺς μάρτυράς μου.

Γραμματικὰς»

Ἐὰν εἶχα μυαλά, βεβαίως θὰ τὰ ἔχανα. Ἐγὼ δὲν τοῦ εἶχα γράφει λέξιν, τί ἐπιστολή ἦτο αὐτή : . . Καὶ ἦτο ὁ μόνος φίλος ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐπιταρίου. Ἄ, δὲν ἀντέχω πλέον. Ἡ μονομαχία θὰ μοῦ ματαιώσῃ τὸ ταξεῖδι ! νὰ φύγω πάλιν κρυφά ; θὰ μὲ ἀσκαλή ἄτιμον. Τὰ γόνυτά μου ἤρχισαν νὰ λυγίζουν, τὰ χεῖλι μου νὰ τρέμουν, ἡ μύτη μου νὰ ἀγωνιᾷ, ἡ πλάταις μου νὰ πηγαινεύονται, νὰ μοῦ φαίνονται ὅλα μαῦρα, ἀπαίσια.

Τρέχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου ξανακμμένος, διψασμένος, πεινασμένος, ἐλεεινός. Ἀνοίγω τὸ σημεωματοῦράριόν μου καὶ πλησιάζω εἰς τὸν ἡμεροδείκτην, νὰ ἰδῶ τί ἡμέρα εἶναι ἐπὶ τέλος αὐτῆ ἡ ἀποφράς, ἡ φοβερὰ, ἡ ὁποία μοῦ ἔκοψε δέκα τοῦλάχιστον χρόνια τῆς ζωῆς μου.

ὦ φρίκη, ὦ λογογράφε καὶ ποιητὰ τῶν Οὐρανῶν ! ὦ πενήντα χιλιάδες τοῦ σεβαστοῦ θεοῦ ! Τὸ πιστεύετε ; Τί ἐδιάβασα, νομίζετε ;

Πρώτη Ἀπριλίου !

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γλυπτική καὶ ποίησις. — Ἀποκαλυπτήρια ἀποκαλύπτοντα μίαν ἑλληριν. — Ἐν τυχερὸν ὄνομα. — Οἱ Ἀελοῖοι ἐκφραγοισθέντες. — Ἡ γῆ ἐὰν εἶχεν αἰσθήσεις. — Ὁραταὶ λέξεις ἀνενοίας. — Ἡ Ἀφρικὴ ἐν Ἀθήναις. — Ἡ Ἀκαδημία ζωολογικὸς κῆπος. — Ὁ κ. κοσμήτωρ καὶ ὁ ἐρωδιός. — Τὸ κοιμητήριον Ἀθηρῶν. — Τί ἀπαιτεῖται. — Μία ἔκτακτος φωνή.

ΨΑΛΤΑΙ ΗΡΩΩΝ

ΓΛΥΠΤΙΚΗ ἔχει πολὺν μεγάλων σχέσιν μὲ τὴν ποίησιν. Ὅχι, ὅτι ἡ πρώτη ἐμπνέεται ἐκ τῆς δευτέρας εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῶν μεγάλων μορφῶν, ἀλλὰ διότι προκαλεῖ ἀντιθέτως, ἡ γλυπτικὴ τὴν ποίησιν, ὅπως ἤμνησθον κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια εἰς τὸ μαρμαρίνον μοῖσμα τὴν ψυχὴν τοῦ ἀπαθανατιζομένου

Καὶ ἡ εὐκαιρία αὕτη ἐδόθη καὶ συνηγάγομεν ἐν ὀλιβερὸν συμπέρασμα. Ὅτι δὲν ἔχομεν ἐμπνευσμένους ποιητὰς. Ὁ τίτλος Ἐθνικὸς ποιητῆς εἶναι κενῆς σήμερον παρ' ἡμῖν ἐννοίας. Ἀποκαλύπτεται ὁ Διάκος, μία ἀπὸ τὰς συμπαθεστέρας καὶ μαρτυρικωτέρας μορφὰς τοῦ Ἀγῶνος καὶ τὰς ποιητικωτέρας, ἀφ' οὗ ἀπέθανε μὲ στίχους εἰς τὸ στόμα. Καὶ δὲν εὐρέθη εἰς τὴν πλημμύραν τῶν ἐν Ἑλλάδι ποιητῶν, εἰς ὅστις νὰ φανῆ ἀντάξιός τοῦ θέματος. Ἀνετέθη ὁ ποιητικὸς ὕμνος εἰς τὸν κ. Προβελέγγιον, ὅστις ἀνεδείχθη περισσότερον βουλευτῆς παρὰ ποιητῆς. Πεζοτερον καὶ ἀνουσιότερον ποίημα δὲν ἐγράφη. Ἐὰν δὲν ἔφερε τὸ ὄνομα του, τὸ ὅποῖον εἶναι ἀπὸ τὰ τυχερὰ ὀνόματα τῆς φιλολογίας μας διότι ἐρεκλαμαρίσθη πολὺν περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἤξιζε, μόνον ὡς ποίημα πρωτοπειροῦ παιδαρίου θὰ ἠδύνατο νὰ κριθῆ. Πολὺ ἀνώτερος ἀνεδείχθη καὶ ἀγνότερος καὶ ὑψητερότερος ὁ αὐτόκλητος πανηγυριστῆς Μιτσούκας. Καὶ οὕτω ἐδόθη μία ἐτι εὐκαιρία — ὦ, πόσαι δὲν θὰ δοθοῦν ἀκόμη ! — νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ἑλληριν ἐνός ποιητοῦ, ἐνός ψάλτου ἑθνικοῦ, ἐνός Παράσχου, ἐνός Βαλαωρίτου !

ΕΕΝΟΜΑΝΙΑ

Ἡ Γαλλομανία—φυλλοξήρα τῆς νεοπαγοῦς κοινωνίας μας—δὲν περιορίσθη εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν καταστημάτων καὶ τὰ δόγματα τῶν νεοπλοῦτων. Εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὴν τέχνην καὶ